

то изгынѣли въ крѣпавы войны, едни подѣ стѣны-ты на Тебѣ, други въ Троянскѣ-тѣ обсадѣ.

Тѣи вси неизмѣли: най-прочюти-ти отѣ тѣхъ ся отдѣлили отѣ обиталище-то на чловѣцы-ты и отдалечили камѣ земны-ты крайща въ еднѣ странѣ, дѣ-то царувало изобиліе и благополучіе.

Най-напоконѣ настая желѣзный вѣкъ, той замѣсти херойскый вѣкъ и трае и до днесѣ.

Тоя разказъ заключава единѣ глѣбокъ разумѣ. Срѣбрьный вѣкъ, кой-то замѣсти златный вѣкъ, показва, че благополучіе-то ако не е понамѣсено и съ злополучіе, прави хора-та да ставать клѣкавы, склисавы и да забравяють Бога и че Провидѣніе-то мѣдро е размѣсило въ живота удоволствіе и скръбѣ, какво-то чловѣкъ да ся нерасклисави и умори въ сладости-ты на сладострастіе-то.

Херойскый вѣкъ, кой-то дохожда слѣдѣ мѣдно-то колѣно, показва ни, че лютость-та ся поукротява та ражда херойство-то или юначество-то, сир. душевнѣ и тѣлеснѣ силѣ, коѣ-то трѣпи чловѣчество-то.

Това старо и хубаво прѣданіе по-последни поети замѣнихъ съ баснѣ за чѣтыре едно по друго вѣкове, златенѣ, срѣбрьненѣ, мѣденѣ и желѣзенѣ, а това показва какѣ испадвали все повече и повече чловѣчески-ты плѣмена. Ные тука повторихмы прѣвоначально-то прѣданіе въ сѣщѣ-тѣ му простотѣ.

Сега да начрътаемъ спротивъ Овидія, таблицѣ-тѣ на тѣя чѣтыре вѣкове. Прѣвый бѣ златный вѣкъ, прѣзъ кой-то добродѣтель-та ся тачила и врѣшила безъ помощъ отѣ законы-ты. Хора-та отѣ своѣ воли слухали правила-та на добродѣтель-тѣ, врѣзаны въ срѣдца-та имѣ, и никога неоставяли мѣста-та си, дѣ-то ся были родили. Всякога были на мирѣ по-